

Daniels bok – nummer ett hundre og nitten

Den profetiske betydningen av historiske veimerker: Å forstå de siste dager gjennom bibelsk symbolikk

Jeff Pippenger
2024-03-06

De hundre og førtifire tusen fremstilles som dem som blir rensset av Paktens Budbærer, og den store skaren fremstilles ved martyrdommens hvite klær. Den første av de to hellige tidsperiodene i de siste dager identifiserer gjerningen til den budbærer som bereder veien for Paktens Budbærer, og den andre perioden fremstiller Elias' gjerning. Den første perioden fremstiller den undersøkende dom over de levende i laodikeisk adventisme, og den andre perioden fremstiller den fullbyrdende dom over det moderne Roma.

«Tegnet» om å flykte fra byene i de siste dager er blitt misforstått av den laodikeiske adventismen. Søster White gjør oss oppmerksom på at Jerusalems ødeleggelse fra år 66 til 70 e.Kr. gir en illustrasjon av varsel-signalet for Guds folk i de siste dager.

«Tiden er ikke langt borte da vi, lik de første disiplene, vil bli tvunget til å søke et tilfluktssted på øde og ensomme steder. Slik Jerusalems beleiring av de romerske hærene var signalet til flukt for de jødiske kristne, slik vil maktovertakelsen fra vår nasjons side i dekretet som håndhever den pavelige sabbat, være en advarsel for oss. Da vil tiden være kommet til å forlate de store byene, som en forberedelse til å forlate de mindre for tilbaketrunkne hjem på avsidesliggende steder blant fjellene.» Testimonies, bind 5, 464.

Beleiringen av Jerusalem, som var tegnet på å flykte, var den første beleiringen som ble ført av Cestius. Cestius representerte derfor en trussel som midlertidig ble fjernet; for da han først hadde innledet beleiringen, trakk han seg deretter på uforklarlig vis tilbake, og historikere har aldri vært i stand til å fastslå hans begrunnelse for å gjøre dette.

«Etter at romerne under Cestius hadde omringet byen, oppgav de uventet beleiringen da alt syntes gunstig for et umiddelbart angrep.» The Great Controversy, 31.

I 1880- og 1890-årene la senator Henry W. Blair fra New Hampshire frem en rekke lovforslag i Kongressen for å fastsette søndag som den nasjonale hviledag. Disse lovforslagene ble vanligvis omtalt som «Blair Sunday Bills». Senator Blair var en sterk forkjemper for å holde søndag som en dag for hvile og religiøs overholdelse. Han mente at en ensartet hviledag ville ha positive moralske og sosiale virkninger på det amerikanske samfunnet. Selv om hans bestrebelser fikk en viss støtte, særlig fra religiøse grupper, møtte de også motstand, blant annet på grunn av bekymringer knyttet til skillet mellom kirke og stat.

Dette var det første forsøket på å få vedtatt søndagslovgivning i historien til jorddyret, som var bestemt til å tale som en drage når det til slutt vil vedta en søndagslov. Det var denne serien av Blair-lovforslag som A. T. Jones, en av budbærerne ved Generalkonferansens sesjon i 1888, gikk

inn i Kongressens saler for så veltalende å motsette seg. Etter noen få forsøk mistet senator Blair fremdriften i sitt fremstøt for en nasjonal hviledag. I direkte forbindelse med denne historien, og med implikasjonene av en nasjonal hviledag (søndag), kan den historiske nedtegnelsen av Ellen Whites råd gjennomgås.

Det som fremkommer ved gjennomgangen av hennes advarsler om søndagsloven, er alvorlig og vidt misforstått innen laodikeisk adventisme. I sammenhengen med nødvendigheten av å være ute av byene, skrev hun i det avsnittet som nettopp er sitert, at «det vil da være tid til å forlate de store byene, som en forberedelse til å forlate de mindre for tilbaketrunkne hjem på avsidesliggende steder blant fjellene». Hun lærte gjentatte ganger at Guds folk trengte å bo på landet, men hennes råd om dette emnet før 1888 plasserer hennes anvisning om å forlate byene i den sammenheng at Guds folk i nær fremtid ville trenge å forlate byene. Etter 1888 avvek hun aldri, i sine skriftlige anvisninger om livet på landet, fra rådet om at vi allerede burde være ute av byene.

Blairs lovforslag om en nasjonal hviledag som trådte frem i historien, var «tegnet» til å forlate byene, og selv om Blair-lovforslagene mistet den fremdrift som var nødvendig for å fullføre oppgaven, og trakk seg tilbake inn i historiens mørke, var «tegnet» til å flykte blitt gitt. Det var blitt gitt ved det historiske veimerket for den første beleiringen, som ble brakt av Cestius. Den snart kommende søndagsloven er fremstilt ved Titus' beleiring, og dersom noen laodikeiske adventister fremdeles er i byene når den beleiringen kommer, vil de dø sammen med de ugudelige.

Det finnes to profetiske tidsperioder i de siste dager. De er atskilt ved den snart kommende søndagsloven. Den første perioden er den undersøkende dom over de levende i laodikeisk adventisme, og den andre perioden er den fullbyrdende dom over Roms skjøge. Disse to periodene blir gjentatte ganger fremstilt i bilder, for det er i disse to periodene at lignelsen om de ti jomfruer blir oppfylt til punkt og prikke, slik den ble det i millerittisk historie. Forsinkelsestiden i lignelsen er forsinkelsestiden i Habakkuk kapittel to, så de to periodene vi betrakter, ble også fremstilt ved Habakkuk kapittel to. Lignelsen om de ti jomfruer og Habakkuk kapittel to ble oppfylt til punkt og prikke i millerittisk historie, og da de ble det, ble også Esekiel kapittel tolv, vers tjueén til tjueåtte, oppfylt.

De siste åtte versene i Esekiel kapittel tolv angir en tid da «virkningen av hvert syn» skal bli oppfylt, på en tid da Gud «ikke lenger vil utsette» sine syner. De to historiske periodene som så ofte gjentas og identifiserer den undersøkende dom over de levende i laodikeisk adventisme, og den fullbyrdende dom over skjøgen Tyrus, er den profetiske perioden da hvert syn i Bibelen når sin fullkomne og endelige oppfyllelse. I denne perioden blir de hundre og førtifire tusen stadfestet, og de representerer den klasse som ikke dør, men lever inntil Kristus vender tilbake. I Lukas kapittel tjueen identifiserer Kristus et «tegn» som viser når denne generasjonen er kommet.

I de to historiene som er framstilt ved «tegnet» om å flykte, slik Kristus fremsetter det i forbindelse med ødeleggelsens styggedom, markeres to tidsperioder, og deres begynnelse og avslutning har et «tegn» ved periodens begynnelse og «tegn» ved avslutningen. Det «tegnet» som Kristus utpekte som et bilde på den siste generasjon som skulle leve inntil Han kom i skyene, er beviset på at vi nå befinner oss i den siste generasjon av jordens historie.

I Lukas, kapittel tjueén, identifiserer Jesus historien fra de tre og et halvt år med nedtramping og ødeleggelse av det bokstavelige Jerusalem fra år 66 til år 70, og frem til enden på de tre og et halvt år med nedtramping av det åndelige Jerusalem, som begynte i 538 og endte i 1798.

Men når dere ser Jerusalem omringet av hærer, da vit at dens ødeleggelse er nær. Da må de som er i Judea, flykte til fjellene; og de som er midt i byen, må dra ut; og de som er ute på landet, må ikke gå inn i den. For dette er hevners dager, da alt det som er skrevet, skal bli oppfylt. Men ve de som er med barn, og dem som gir die, i de dager! For det skal være stor nød i landet og vrede over dette folk. Og de skal falle for sverdets egg og føres bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal trækkes ned av hedningene inntil hedningenes tider er fullendt. Lukas 21:20–24.

Hedningenes «tider», da de tramper Jerusalem ned, står i flertall, for det representerer nedtrampingen av det bokstavelige Jerusalem, som endte i år 70, og nedtrampingen av det åndelige Jerusalem, som endte i 1798. Hedningene representerer både hedenskap og pavedømme, og det er disse to maktene som er gjenstand for synet i spørsmålet i Daniels bok kapittel åtte, som spør: «Hvor lenge.»

Så hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge varer synet om det stadige offer og den ødeleggende overtredelsen, som gjør både helligdommen og hæren til noe som blir nedtrådt? Daniel 8:13.

«Hedningenes tider» i Lukas kapittel tjueen sikter til de to tusen fem hundre og tjue år av Guds hevn over det nordlige riket, som begynte i 723 f.Kr. og ble avsluttet i 1798. Året 538 markerer da syndens menneske stod på det hellige sted og proklamerte at han var Gud, og delte dermed perioden i to like perioder på ett tusen to hundre og seksti år. Den andre perioden på ett tusen to hundre og seksti år er den samme historien som er markert som avsluttet i Lukas kapittel tjueen, vers tjuefire, da «hedningenes tider» ble fullendt. I den historiske fremstillingen som Jesus utpeker for sine disipler, fører vers tjuefire det vitnesbyrd som ble gitt disiplene fram til «endens tid» i 1798. Derfra begynner Jesus å identifisere de «tegn» som er forbundet med millerittbevegelsen.

Og det skal vise seg tegn i solen og i månen og i stjernene; og på jorden skal folkene være grepet av angst og rådvillhet, mens havet og brenningene bruser; menneskene skal forgå av frykt og gru for det som kommer over jorden; for himlenes krefter skal rokkes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med kraft og stor herlighet. Men når disse ting begynner å skje, da rett dere opp og løft deres hoder; for deres forløsning stunder til. Lukas 21:25–28.

Jesus sier at «det skal være tegn», og Han identifiserer dem som tegn i sol og måne, og i stjernene, folkenes nød, himmelens krefter som skal rokkes, og deretter kommer Menneskesønnen i en sky. Alle disse «tegn» ble oppfylt i millerittbevegelsens historie.

«Profetien forutsier ikke bare måten og hensikten med Kristi komme på, men fremstiller også tegn ved hvilke mennesker skal vite når det er nær. Jesus sa: ‘Det skal være tegn i solen og i månen og i stjernene.’ Lukas 21:25. ‘Solen skal formørkes, og månen skal ikke gi sitt lys, og himmelens stjerner skal falle ned, og kreftene i himlene skal rokkes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i skyene med stor makt og herlighet.’ Markus 13:24–26.

Åpenbareren beskriver slik det første av tegnene som skal gå forut for det annet komme: 'Det ble et stort jordskjelv; og solen ble svart som sekk av hår, og hele månen ble som blod.' Åpenbaringen 6:12.»

«Disse tegnene ble bevitnet før begynnelsen av det nittende århundre. Til oppfyllelse av denne profetien inntraff det, i året 1755, det frykteligste jordskjelvet som noen gang er blitt nedtegnet....»

«Tjuefem år senere viste det neste tegnet som er nevnt i profetien seg — solens og månens formørkelse. Det som gjorde dette desto mer slående, var det forhold at tidspunktet for dets oppfyllelse var blitt tydelig angitt. I Frelserens samtale med sine disipler på Oljeberget, etter at Han hadde beskrevet den lange prøvelsens tid for menigheten — de 1260 år med pavelig forfølgelse, som Han hadde lovet at trengselen skulle forkortes med hensyn til — omtalte Han således visse begivenheter som skulle gå forut for Hans komme, og fastsatte tiden da den første av disse skulle bli sett: 'I de dager, etter den trengsel, skal solen formørkes, og månen skal ikke gi sitt lys.' Mark 13:24. De 1260 dager, eller år, endte i 1798. Et kvart århundre tidligere hadde forfølgelsen nesten helt opphørt. Etter denne forfølgelsen skulle, ifølge Kristi ord, solen formørkes. Den 19. mai 1780 ble denne profetien oppfylt....»

«Kristus hadde befalt sitt folk å våke over tegnene på Hans gjenkomst og glede seg når de skulle se kjennetegnene på sin kommende Konge. 'Når disse ting begynner å skje,' sa Han, 'da rett dere opp og løft deres hoder, for deres forløsning stunder til.' Han pekte sine etterfølgere på vårens spirende trær og sa: 'Når de nå springer ut, ser dere og vet av dere selv at sommeren nå er nær. Slik skal også dere, når dere ser disse ting skje, vite at Guds rike er nær.' Lukas 21:28, 30, 31.» The Great Controversy, 304, 306–308.

Den trefoldige anvendelsen av de tre Roma identifiserer at i nedtrampingen av Jerusalem ved det hedenske Roma og deretter ved det pavelige Roma, ble nedtrampingen av helligdommen og hæren ved det moderne Roma framstilt ved en periode på enten ett tusen to hundre og seksti dager (det hedenske Roma), eller ett tusen to hundre og seksti profetiske år (det pavelige Roma). De symbolske ett tusen to hundre og seksti dagene (førtito måneder), som identifiserer perioden for det moderne Romas forfølgelse av Guds trofaste folk, vil for hver periode være ledsaget av ett enkelt «tegn» som identifiserer tiden for flukt for de trofaste i den perioden. Hver av de tre periodene avsluttes med en manifestasjon av flere «tegn», ikke ett enkelt «tegn» slik som ved periodens begynnelse.

«Det er ved midnatt at Gud åpenbarer sin makt til utfrielse for sitt folk. Solen viser seg og skinner i sin kraft. Tegn og under følger raskt etter hverandre. De ugudelige betrakter synet med frykt og forferdelse, mens de rettferdige med høytidelig glede ser tegnene på sin utfrielse. Alt i naturen synes å være kommet ut av sitt løp. Strømmene stanser. Mørke, tunge skyer stiger opp og støter sammen med hverandre. Midt i den opprørte himmel er det ett klart rom med ubeskrivelig herlighet, hvorfra Guds røst lyder som lyden av mange vann og sier: 'Det er skjedd.' Åpenbaringen 16:17.» The Great Controversy, 636.

Perioden for den fullbyrdende dom over Roms skjøge begynner med oppreisningen av det banner som tilkjennegir at Guds andre hjord, som ennå er i Babylon, skal flykte. Denne perioden ender

med «tegn og under». Denne perioden begynner med den «andre røst» i Åpenbaringen kapittel atten, og den ender med Guds røst. Naturligvis er den første og den andre røst i Åpenbaringen kapittel atten Kristi røst. Den første røst angir begynnelsen på den undersøkende dom over den levende laodikeiske adventistkirke, og den andre røst angir slutten på denne perioden, men markerer også begynnelsen på den fullbyrdende dom over Roms skjøge.

Hele historien styres av den uken da Kristus stadfestet pakten, og den snart kommende søndagsloven er typifisert som det midtre veimerket, slik korset typifiserer det. Begge historiene bærer Alfa og Omeg as signatur, for begynnelsen og avslutningen i hver av dem er representert ved Guds røst. De representerer også sannheten, for det midtre veimerket er søndagslovens opprør, og det hebraiske ordet «sannhet» ble dannet av den første, trettende og siste bokstaven i det hebraiske alfabetet. Den første røsten i Åpenbaringen kapittel atten er Kristi røst, den siste røsten er Guds røst, og røsten i midten, som også er Guds røst, er også stedet hvor opprøret knyttet til den trettende bokstaven er representert ved at jorddyret «taler» som en drage, slik det er fremstilt i Åpenbaringen kapittel TRETTE.

Banneret ved den snart kommende søndagsloven representerer «tegnet» til flukt for Guds trofaste, men det fastslår også at begynnelsen på den profetiske perioden som ender med at banneret løftes opp, også må ha et «tegn». Dette «tegnet» er det Jesus identifiserer som bevis på at den siste generasjonen på planeten jorden er kommet. I Lukas, kapittel tjueen, spør disiplene hva Kristus mente da Han sa at templet skulle bli ødelagt.

Og de spurte ham og sa: Mester, når skal da dette skje? Og hva skal tegnet være når dette kommer til å hende? Lukas 21:7.

Jesus begynner deretter å identifisere den historien som leder frem til år 70, da tempelet og byen skulle bli ødelagt, og fortsetter frem til vers tjuefire, hvor Han angir når hedningenes «tider» skulle bli fullendt.

Og de skal falle for sverdets egg og bli ført bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal bli tråkket ned av hedningene inntil hedningenes tider er fullendt. Lukas 21:24.

Tanken om at dette verset sikter til det bokstavelige Jerusalem, bygger på den katolske teologiske dårskap som kalles futurisme, som anvender det symbolske bokstavelig og legger oppfyllelsen av profetiene utelukkende til verdens ende. Angrepet på den rette anvendelsen av dette verset har vært et stort angrep fra Satan gjennom hele lesningen av Det nye testamente. Det bokstavelige Jerusalem opphørte å være symbolet på det profetiske Jerusalem på Kristi tid, da den bokstavelige profetien endret den åndelige anvendelsen. Denne åpenbaringen var en hovedlæresetning stadfestet av apostelen Paulus. Jerusalems nedtramping identifiserer de ett tusen to hundre og seksti år med pavelig mørke fra året 538 til 1798.

Men forgården som er utenfor templet, skal du holde utenfor og ikke måle; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:2.

Profetiens Jerusalem opphørte å være symbolet på den utvalgte stad ved korset.

Hvor mange er det ikke som føler at det ville være en god ting å betrå det gamle Jerusalems jord, og at deres tro ville bli sterkt styrket ved å besøke skueplassene for Frelserens liv og død! Men det gamle Jerusalem vil aldri bli et hellig sted før det blir rensset ved den lutrende ild fra himmelen.» Review and Herald, 9. juni 1896.

Da Jesus i vers tjuefire førte disiplene frem til endetiden i 1798, introduserte Han deretter den millerittiske tiden, da den første engels budskap trådte inn i historien.

Og det skal være tegn i solen og i månen og i stjernene; og på jorden nød blant folkeslagene, i rådvillhet; havet og bølgene bruser; menneskers hjerter svikter dem av frykt og i forventning om de ting som skal komme over jorden; for himlenes krefter skal rokkes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med kraft og stor herlighet. Men når disse ting begynner å skje, da rett dere opp og løft deres hoder, for deres forløsning stunder til. Lukas 21:25–28.

Tegnene som innledet den millerittiske historien, ble oppfylt i samsvar med den aldri sviktende kraften i Guds Ord.

«Tegnene i solen, månen og stjernene er blitt oppfylt.» Review and Herald, 22. november 1906.

Vi vil fortsette med Lukas kapittel tjueén i den neste artikkelen.

«16. desember 1848 gav Herren meg et syn av rystelsen av himlenes krefter. Jeg så at når Herren sa «himmel» da Han gav de tegn som er nedtegnet hos Matteus, Markus og Lukas, mente Han himmelen, og når Han sa «jord», mente Han jorden. Himmelenes krefter er solen, månen og stjernene. De hersker på himmelen. Jordens krefter er de som hersker på jorden. Himmelenes krefter skal rystes ved Guds røst. Da skal solen, månen og stjernene flyttes ut av sine steder. De skal ikke forgå, men rystes ved Guds røst.

«Mørke, tunge skyer trakk opp og støtte sammen mot hverandre. Atmosfæren delte seg og rullet tilbake; deretter kunne vi se opp gjennom det åpne rom i Orion, hvorfra Guds røst kom. Den hellige stad skal komme ned gjennom dette åpne rom. Jeg så at jordens makter nå blir rystet, og at begivenhetene kommer i sin orden. Krig og rykter om krig, sverd, hungersnød og pest er det første som skal ryste jordens makter; deretter skal Guds røst ryste solen, månen og stjernene, og også denne jord. Jeg så at rystelsen av maktene i Europa ikke er, slik noen lærer, himmelens makters rystelse, men at den er rystelsen av de vrede folkeslag.» Early Writings, 41.